

SOLISTEN

Nummer 3

December Januar Februar 2015/2016

95. årgang

Foto: Kirsten Barberg

Vi ønsker alle medlemmer
en glædelig jul og et godt nytår

SOLISTEN

FORBUNDETS KONTOR:

Vesterbrogade 57, 1620 København V
 Åbningstid: torsdag kl. 12-15, Tlf. 33 25 05 51
 uden for kontorets åbningstid 26 66 80 63
 E-mail: mail@solistforbundet.dk
 www.solistforbundet.dk

BESTYRELSEN:

Chresten Speggers, Tove Hyldgaard,
 Flemming Leinert, Pia Gruwier, Lars Boye Jensen,
 Pernille Schröder, Christian Steffensen
 Suppleanter: Ove Mynderup, Nis H. Pedersen

FORBUNDETS JURIDISKE KONSULENT:

Advokat Judy Jakobsen

REDAKTØR: Chresten Speggers

RUNDE FØDSELSDAGE

Dorte Mørup Tagmose, 60, den 9. dec.
 Kim Sjøgren, 60, den 17. dec.
 John Godtfredsén, 70, den 18. dec.
 Poul Udbye Pock-Steen, 60, den 27. dec.
 Ole Heyde, 75, den 2. jan.
 Britt Trusbak Haumann, 70, den 3. feb.
 Jørn Pedersen, 60, den 19. feb.
 Christen Stubbe Teglbjærg, 60, den 23. feb.
 Flemming Leinert, 70, den 27. feb.
 Christiane Bjørg Nielsen, 50, den 27. feb.
 Nis Hillgaard Pedersen, 50, den 16. mar.
 Preben Erichsen, 75, den 19. mar.
 Peter Vesth, 70, den 19. apr.
 Henrik Hansen, 50, den 19. apr.
 Christian Sørensen, 80, den 20. apr.
 Rikke Duelund, 50, den 22. apr.

NYE MEDLEMMER

Lone Rødbroe, skuespiller
 Kasper Tom Christiansen, trommeslager/
 komponist/kapelmester

GENERALFORSAMLING

Sæt allerede nu et X i kalenderen tirsdag
 den 10. maj kl. 16.00.
 Her mødes vil til årets Generalforsamling i
 Allegade 10.

Vi lever i en tid, hvor der nærmest dagligt står *besparelser* eller *nedskæringer* i mediernes overskrifter.

Hvor kulturen og kunstnerne alt for ofte bliver nedværdiget og talt ned til. Der bliver sat fokus på og stillet sammenligninger mellem, hvad folk mener man godt kan undvære/spare på, og hvad man mener, vi ikke kan leve foruden. Politiken har i en meningsmåling spurgt befolkningen, om man foretrak opgraderede sygehuse frem for kunst og kultur. Efter min sunde overbevisning kan vi naturligvis ikke undvære, eller foretrække nogen af delene, og sammenligningen er helt forfejlet. Fjerner man kulturen fra dagligdagen og sparer den væk til et minimum, så bliver vi da først for alvor rigtig syge! Forestil jer en hverdag uden fx sang, musik, teater, bøger, film og billeder! Hvad skulle vi så inspireres og provokeres af, glædes ved og frydes over? Jeg tror på ingen måde at folkesygdommen *besparelser* kan medicineres væk - den skal *opleves væk!*

Vi har en kulturminister, der retter ind til højre, efter hvad finansministeren dikterer, og så bliver grovfilen taget i brug. Orkestre bliver beskåret til et minimum, der bliver klippet en hæl og kappet en tå over næsten hele linjen, og man tror, at man fremover kan få det hele for det halve. Det er et fattigt samfund, der ikke tager sig råd til at investere i det, der på så mange måder fremmer glæden i hverdagen. DR er tilbage ved overenskomst forhandlingsbordet. DR har længe haft den holdning, at langt de fleste solister er selvstændige, og dette ønskede man at drøfte med konkurrencestyrelsen. Disse drøftelser er overstået, og der blev ikke fundet anledning til at gribe ind. Der forhandles derfor endelig igen i håbet om, at der inden nytår ligger en ny overenskomst-aftale. Det bliver måske vanskeligt at nå, men der arbejdes ihærdigt på sagen.

Det nye EU-direktiv bliver implementeret i dansk lovgivning den 1. april 2016, men kommer først til at have en reel indflydelse i 2017. Noget tyder desværre på, at det beløb, vi hidtil

årligt har modtaget fra Gramex' nationale kollektive pulje, vil blive væsentligt mindre i nogle år. Der er dog fortsat ingen, der rigtig tør gisne om noget. Men vi skal nok indstille os på nogle magre år, inden tingene igen falder til ro.

Solisterierne rundt i landet er stadig en stor succes. Vi prøver at få så mange af medlemmerne ud som muligt, og derfor kan der godt gå lidt længere tid imellem, hvornår man er engageret.

Esbjerg er tilbage på solisteri landkortet fra foråret 2016, Aalborg kommer det forhåbentlig til efteråret, og bestyrelsen har en idé om et 'rejsehold' af solister, der prøver nye muligheder/spillesteder af rundt i landet.

Odense er foreløbig sat i venteposition, da Musikbiblioteket, hvor solisterierne hidtil har været afholdt, skal flytte igen. Derfor benytter vi lejligheden til at finde nye muligheder. Vi vil gerne finde et spillested i Odense, der i forvejen har et publikum til forskellige andre arrangementer og har mulighed for at lave foramtale af vores solisterier.

Det er snart blevet tid til at betale det årlige kontingent til vores forbund.

De af jer, der allerede har tilmeldt jer Betalings-service, vil få trukket beløbet automatisk d. 1. januar. Det vil fremgå af bankens betalingsoversigt for den kommende måned. Alle øvrige får tilsendt et indbetalingskort.

Lad mig ønske jer alle en glædelig og fredelig jul samt et godt nyt år med spændende solisttiltag - sundhed og velvære - smil og optimisme. CS

TIL SOLISTFORBUNDET MED TAK

I anledning af vores far, formand for Dansk Solistforbund igennem 24 år, Simon Rosenbaums bortgang, føler vi trang til rette en stor tak til alle de medlemmer af Dansk Solistforbund som har vist deres deltagelse og tilkendegivet, hvor stor en betydning Simon har haft for dem som kollega og formand. Det har varmet utroligt meget

at opleve den respekt, der har været omkring ham og hans arbejde i foreningens tjeneste.

Tak til Tonny Landy for de private mindeord i sidste nummer af medlemsbladet. Langt hen ad vejen giver de et godt billede af, hvordan vores far arbejdede og tænkte og hvordan det altid lå ham på sinde at videregive sine erfaringer på en humoristisk og kærlig måde. Noget der selvfølgelig kom os til gode som døtre og kolleger, men også fik betydning for mange andre i den store kreds af mennesker, han var i berøring med.

Det sidste afsnit af mindeordet flugter dog ikke med virkeligheden og bør derfor ikke stå som det sidste ord. Simon Rosenbaum nærrede intet ønske om at blive båret i guldstol, hverken i denne eller andre sammenhænge. Den form for forfængelighed, dyrkede han ikke. Det som optog ham, som menneske, var værdighed og han var fuldt ud klar over, at tiden var inde til et formandsskifte. Det var for ham et spørgsmål om, hvordan det bedst kunne gøres.

Bitterhed var heller ikke, som der antydes, en del af hans karakter. Han kunne blive vred og skuffet, når folk svigtede ham og den loyalitet han troede så stærkt på, men han blev aldrig bitter. Det ville han ganske enkelt ikke bruge tid på.

Hans arbejde for foreningen var båret af en tro på solidaritet og sammenhold og indeholdt langt flere elementer end SOLISTIERIER, som var et synligt og meget markant resultat af hans formandsskab. Han arbejdede igennem de 24 år både nationalt og internationalt for at bedre solisternes vilkår indenfor alle felter og det lå ham stærkt på sinde at gøre Dansk Solistforbund, trods foreningens lidenhed, til en troværdig part i de forhandlinger, som han på foreningens vegne deltog i.

Æret være hans minde.

Ina-Miriam og Pia Rosenbaum

EN SNAK MED RITA STORM

En torsdag i november er jeg kørt til Borre på Møn, for at få en snak med forbundets æresmedlem Rita Storm. Jeg bliver placeret i hendes hyggelige stue og tænder for båndoptageren, og så står munden heldigvis ikke stille på Rita i et par timer.

Er du fra et hjem med klaver?

Vi havde et klaver, men der var ikke nogen, der spillede på det. Når der var fester i familien, blev der altid sunget. Men da jeg gik i 1. klasse, havde jeg en sanglærer, der hed Gunner Nyborg Jensen. Han havde et lillekor i DR – det hed Statsradiofonien dengang. Et børnekor med børn fra 6 til 10 år. Han sagde: Hvis du synger *Ole sad på en knold og sang* - så kommer du ind og synger i radioen.

I 1942 gik jeg ind ad svingdøren på Rosenørns Allé første gang, og her blev jeg i mange år. Man skulle jo stoppe når man var 10 år, men jeg var sådan en lille splejs dengang, så jeg blev der, til jeg var næsten 13 år. Så gik den ikke længere – men så blev jeg spurgt, om jeg kunne tænke mig at komme med i pigekoret. Fru Lis Jakobsen havde koret dengang, og jeg skulle til optagelsesprøve. Da jeg kom ind i forhallen, var der 100 piger. Det var vel datidens X-factor. Hun skulle kun bruge to piger til koret - men jeg var altså heldig. Her var jeg så, indtil jeg var 14 år. Vi rejste Danmark rundt og sang danske sange.

Men allerede da jeg var 13 år, stod jeg på en scene alene første gang. Min storebror sang i en kvartet der hed *Harmony Makers*. Dengang skulle alt jo have engelske navne. Min storebror spillede bas, Werner spillede guitar, og Svend spillede violin. Jeg syntes, at de spillede fantastisk godt. En dag skulle de så til en amatørkonkurrence i *Tavernaen* inde i Tivoli. Min svigerinde tog mig med derind. Mens vi sidder ved bordet og venter på noget kaffe, er

der en mand fra scenen, der siger: "Der er stadig plads, hvis nogen har lyst til at melde sig til konkurrencen." Hvorefter min svigerinde udbrød: "Det vil hun!" Og pegede på mig. Jeg sparkede hende over skinnedebnet, så hun næsten ikke kunne gå ud af Tivoli. Mit hår sad jo forfærdeligt, og jeg havde halvstrømper på. Jeg var frygtelig forfængelig ... også dengang.

Hjemme hos min storebror var der gramofon, og her havde jeg spillet en plade med *Doris Day*. Hende så jeg meget op til. Jeg kunne *On a slow boat to China* både forfra og bagfra. Jeg havde spillet den plade, så den var lige ved at gå ned i filteren. Den valgte jeg at synge, og jeg var den allerførste. Så kom afstemningen, og jeg vandt. Jeg fik valget mellem en stor flaske champagne, eller et par nylonstrømper. Jeg valgte champagnen. Min bror og hans *Harmony Makers* blev nummer to. Det kunne de jo ikke have siddende på sig - så jeg blev medlem af *Harmony Makers* som 13-årig. Mine forældre gav mig kun lov, fordi min storebror var med. Han var altid med, fordi han var den eneste, der kunne køre bil. Min storebror Gotfred – kaldet Gokke - har altid været en stor støtte for mig.

Vi var meget på landevejen næsten hver weekend for at optræde. Vi var masser af gange i KB Hallen til *Humørparader*. Folk havde ikke fjernsyn dengang, og de kom, når klokken var omkring otte om aftenen, og blev der, til det var godt midnat. Man ventede på skuepillerne, der kom fra teatrene og optrådte efter teatertid. Min storebror havde den evne, at han kunne få hele KB Hallen til at le. Han kunne lave de mest fjollede ansigtsudtryk, og blev en overgang kaldt *den danske Danny Kaye*.

Alle havde deres daglige arbejde at passe ved siden af. Werner var typograf, Svend havde en stor stilling ved belysningsvæsenet, og min bror var, ligesom min far,

Rita Storm

slagter. Min far gav ham gerne lov til at gå tidligere om lørdagen, og så kunne vi fx køre til Skagen og synge for fiskerne. 2 x 20 minutter - og så kørte vi tilbage igen. Dengang havde vi jo også den lille hyggelige stund på Storebæltsfærgen, hvor man lige kunne trække vejret. Her var alt, hvad der kunne krybe og gå af kendte folk. Artister og skuespillere - det ved Dario alt om. Overfarten tog ikke lang tid, men vi havde altid tid til en lille snak, og *hvor har I*

været? eller *hvor skal I hen?* Vi havde ofte en med i bilen - Hannah Bjarnhof fx. Hun havde ingen bil, så hun var meget glad for at køre med os.

Det var en god tid, for vi kendte alle hinanden. I *Fyns Forum* mødte jeg bl.a. Peter Freuchen - den gamle grønlandsfarer. Han insisterede på, at jeg skulle sidde på skødet af ham. *Min søde pige* sagde han altid, og så fortalte han ellers historier.

Hvad med skolen?

Jeg gik kun i skole til det, man dengang kaldte 4. mellem. Det interesserede mig simpelthen ikke. Mine forældre syntes selvfølgelig, det var en skam - men kunne jo ikke rigtig gøre noget ved det. Sideløbende havde jeg også en ganske fin svømmekarriere, men jeg måtte desværre også indstille den, da der ikke var tid til det, og det var heller ikke nogen god kombination med svømmetimer om aftenen og lange ture hjem med vådt hår ... Så blev jeg nemlig forkølet, og kunne ikke synge dagen efter. Så jeg stod op af bassinet - igen til mine forældres store ærgrelse.

Jeg blev gift allerede som 20-årig med Henning Storm Christensen. Han blev aldrig kaldt andet end *Stormy*. Han spillede trombone. Min svigerfar, der sad i underholdnings-orkesteret, spillede også trombone, og min svoger gjorde det også.

Jeg mødte min mand på Restaurant Wivex. Man havde fortalt mig, at de havde brug for noget refrænsang. Det hed det jo dengang. Orkesteret spillede *verset*, og så sang vi refrænet. Wivex var et meget nydeligt sted. Her kom jeg ind som knap 19-årig. Så var der mikrofonsprøve - det gik fint, og bagefter var der en fra orkesteret, der sagde; Den mikrofons skal sidde anderledes, for ellers kan man ikke se solistens søde ansigt. Ham blev jeg så senere gift med...

Hvor længe er du i Harmony Makers?

Jeg er faktisk med i Harmony Makers også efter, at jeg fik min søn, for han lå ofte i en lift inde i et andet lokale, imens vi øvede. Vi øvede meget. Uden det går det jo ikke. Teksterne skulle jo sidde fast. Werner skrev en hel del af vores numre, og repertoireet var meget bredt. Vi havde det, vi kaldte et *lysnummer*, hvor vores tøj var fosforfarvet. Så havde vi en lille kasse med det, der lyste på os – når alt det andet lys blev dæmpet, og så kunne man kun se de der stærke farver. Når vi fik engagementer, bad man udtrykkeligt om at vi skulle have *lysnummeret* med. Ja, hvad min bror ikke har brugt af tid på ledninger og sammenfletninger rundt om i de mange forsamlingshuse ... Vi var lidt forud for vores tid her - nu er der jo lysshow til stort set alle koncerter.

Som 18-årig fik jeg hovedrollen i *Oklahoma* - hos Stig Lommer. Han opdagede mig på Wivex. *Fra refrænsangerinde til operettesangerinde* stod der i aviserne. Det var første gang, den skulle sættes op herhjemme. Stig Lommer havde de mest fantastiske idéer og var jo lidt af en rebel dengang. Sindssygt dygtig. Han var meget glad for piger, det ved vi jo alle sammen. Vi diskuterede altid, hvor nedringet min kjole skulle være... *Nå... så får du en blonde*, sagde han. Han blev en virkelig god ven. Vi har spillet meget kort sammen. *Olsen* var det vistnok - Jeg tror, jeg skylder ham et par tusinde kroner ...

Af alle steder ville han sætte *Oklahoma* op på ABC Teatret - dette lavloftede rum, som overhovedet ikke havde nogen akustik. Det blev en lille forløber for alle de fantastiske musicals, vi senere har fået lov

Harmony Makers

til at opleve. *Annie Get your gun* kom jo lidt efter, med Grethe Thordahl.

Alt, hvad jeg har lavet, har jo været autodidakt. Jeg har aldrig fået skolet min stemme. Sangeren Johannes Wahl hjalp mig med at pudse mit danske sprog af. Hos ham gik jeg til sang. Jeg var hos ham den dag, min bror ringede og sagde: "Poul Bundgaard står her i slagterforretningen. Det er noget med en prøve på ABC Teatret - de kan ikke finde den pige, der skal spille hovedrollen. Jeg har foreslået dig."

Jeg havde mødt Poul Bundgaard en del gange på Storebæltsfærgeren, når vi havde været i provinsen med *Harmony Makers*.

Inden jeg så mig om, sad jeg i en taxa på vej til ABC Teatret, og Stig Lommer stod i døren og sagde: *Velkommen min søde pige*. Han var utrolig elskværdig. Jeg fik manuskriptet i hånden og nogle instrukser på scenegangen, og så skulle jeg synge et eller andet fra Oklahoma, *Åh, sikken morgen så dejlig*, tror jeg, det var.

Stig ringede nogen tid efter og sagde; *Vi har tænkt over det, og vi tør godt tage chancen. Hvad med dig? ... Jamen, det tør jeg også*, var mit svar. Jeg var kun 18 år.

Det blev hårdt arbejde. Jeg synes ikke, jeg var dygtig nok. Jeg havde jo stået og sunget refræen, og jeg var jo absolut ikke operettepige, men det gik. Jeg blev heglet igennem af Inger Krstrup. Jeg havde 14 dage til at lære en hovedrolle.

I Oklahoma spillede jeg foruden Poul Bundgaard, der var slank som en ål dengang, sammen med Ove Sprogøe, Kate Mundt og Jessie Rindom - en dejlig estimeret skuespiller. Hun var en af dem, man næsten sagde *De* til.

Til en af generalprøverne kom Else Marie og Gerda Gilboe op for at hilse på mig bagefter. Else Marie sagde: *Du har en sød stemme. Den skal du bare udvikle og så øve, øve, øve...* Pressen var søde ved mig.

De sønderrev mig ikke.

Hvem kunne vide, at jeg mange år senere, kom til at sidde til bords med Else Marie, da hun modtog Louis Halberstadts hæderslegat.

Jeg var heldig med at være med i orkanens øje dengang i 50'erne. Kom også til at spille sammen med Kjeld og Dirch. I dag er jeg meget taknemmelig, fordi jeg fik lov til det.

Jeg har aldrig selv opsøgt opgaverne - det er alt sammen noget, jeg er blevet spurgt om. Tilfældigheder. Og så har jeg været heldig med at være på det rigtige sted på det rigtige tidspunkt. Men også flittig. *Lær dine ting og smil, når du synger*. Det sagde Raquel Rastenni altid.

Jeg slog igennem med *En duftende hvid Jasmin* - da var min søn fire år. Det var Otto Leisner der sad inde i buret med sin lille abe og lavede Pladeparade. Han fortalte lidt om solisten og satte så pladen på, og så stod jeg og sang til playback.

I Statsradiofoniens kantine har jeg i årenes løb mødt mange spændende mennesker. Bl.a. Nat King Cole - og jeg snakkede med ham. Jeg har altid været så glad for ham, fordi man kunne forstå hvert eneste ord, han sang. Han havde en diktion, der var fantastisk.

Jeg har også været i Grønland i 1960. Det var sammen med Bodil Udsen, Max og Ivan Leth og min mand. Arne Honoré var konferencier, og det var første gang, at der var levende musik i Grønland. Vi skulle have været der i 3 dage, men pga snestorm måtte vi blive i 8 dage. De sagde: "Her var stille før I kom - men så kom musikken." Vi havde en fest i otte dage.

Hvornår kommer du til at arbejde med Gustav Winckler?

Det startede med Jørgen Winckler, hans bror. Jørgen var humørkaptajn i Prater i Stengade. Her var to scener. Han havde

hørt mig synge, og han bad mig komme for at aflægge en prøve. Jeg kom derned en aften og sang nogle sange. Jeg havde selv noder og arrangementerne med (det havde jeg lært af min mand, at man skulle). Restauratøren af Prater hed Svend Tender, og han kom efterfølgende og sagde: "Hvornår kan du starte?" Her blev jeg i otte år. De sidste år var jeg også konferencier. Den sidste aften jeg var der, kastede publikum blomster ned til mig fra balkonen. Det glemmer jeg aldrig. Tenders yndlings-solist var Bakkesangerinden Ingerlise Gaarde. Hun blev en meget kær veninde. Gustav havde hørt mig i Prater, og han ville gerne indspille en plade med mig. Han var forretningsmand til fingerspidserne. Han hentede mange ting fra Tyskland og skrev selv de danske tekster. Vi indsang i Bispebjerg Bio, hvor der var et ekko-rum nede i kælderens. Det var toilettet...

I starten var det kun Gustav og jeg, der optrådte sammen. Vi var bl.a. i Ålborg, hvor vi lavede en slags lokal Melodi Grand Prix sammen med bl.a. Bjørn Tidmand. Folk havde så sendt deres melodier ind, og så kunne vi vælge og vrage. Vi var også oppe og indvie tunnellen under Limfjorden. Vi lavede en masse sjov med ordene tunnel og tunlen. Det var en fantastisk tid.

Så fik Gustav jo Bent Werther med, efter at *Four Jacks* stoppede. En vidunderlig person, som jeg kom til at holde meget af. Han var utrolig morsom. Han kunne levere en vise, så man sad med åben mund. Ting, man aldrig havde hørt før. Jeg tror, han havde en del fra Sverige. Bent sad på bagsædet - Gustav kørte, og jeg sad ved siden af. Det var altid i nogle store flydere, for Gustav skulle jo virkelig have plads. Han røg forbistret mange Cecil ... og jeg hadede røg. Vi turnerede meget. Gustav og Bent var en kæmpe succes. Bl.a. med sangen: *Vi har en hønsefarm ... og Lidt god musik gør alle men'sker glade ...* Jeg

var med som solist, og vi havde et dejligt team. Vi optrådte virkelig mange steder.

Hvornår blev du medlem af Dansk Solistforbund?

Det gjorde jeg allerede, da jeg var i *Harmony Makers*. For dengang var der også matiné optræden i *Nora Bio*. Her var jo vores gamle forretningsfører og forbundets stifter Louis Halberstadt konferenciers. Han var der også for at hverve nye medlemmer. Jeg har nok ikke været mere end 15-16 år. Jeg kom først i bestyrelsen meget senere. Det var i 1959. Jeg har været i bestyrelsen under seks forskellige formænd. Tak fordi I stemte mig ind!

Hvordan var Louis Halberstadt?

Jeg har været i hans hjem på Frederiksberg. I mine øjne et meget nobelt og nydeligt hjem. Der var ordentligt, og der var ro. Han sad med sin vest på og havde en meget særpræget, behagelig stemme. Han var god til at improvisere. Man lyttede, når han talte. Han var en meget venlig mand. Han havde en særlig udstråling - han var jo op i årene, da jeg kom i bestyrelsen. Han var en gentleman. Han var forretningsfører, indtil han døde i 1961.

Men det bliver jo en hel selvbiografi, det her ... og du skal have kaffe. Jeg havde også elleve dejlige år i Damhuskroen, hvor vi optrådte i tyrolerkostumer, med et 5 mands orkester.

Jeg sluttede med at optræde i år 2000 ved en stor koncert på Friluftsscenen på Bakken. Det var Ole Erling der akkompagnerede mig, sammen med Henrik Krosgaards orkester. Det blev Johnny Reimars sidste udsendelse af Fællessang på Bakken. Det blev en fest i det helt store skrud. En fantastisk finale.

CS

LIDT OM VORE SOMMERHUSE

I denne mørke, triste og våde november er det dejligt at tænke på, at forbundet har 2 dejlige sommerhuse, som står og venter på medlemmer, som vil leje husene til næste sommer.

Begge husene er nu lukket af for vinteren, og i begge huse er der sket meget her i efteråret. Jeg har malet huset i Klint udvendigt, så det stråler af glæde, og i Hou plantage på Langeland har Torben Ottessen sammen med en anlægsgartner haft travlt med at tynde ud i beplantningen på den efterhånden meget tilgroede grund, som nu fremstår dejlig lys og venlig.

Da vi i årets løb har fået mange nye medlemmer i Dansk Solistforbund, vil jeg her fortælle lidt om de 2 skønne huse:

Det ældste af husene ligger i Hou Plantage på nordspidsen af Langeland. Huset er bygget i 1918 og er løbende blevet hensynsfuldt restaureret. Det består af en meget hyggelig stue, som emmer af historie og atmosfære. De mange fotos på væggen fortæller om de store gamle kunstnere, sangere, musikere og skuespillere,

som gennem mange år har gæstet huset. Det var skik og brug, at man efter opholdet forærede huset et signeret foto, og man kan faktisk ikke blive træt af at nyde disse fotos.

Så er der 2 soveværelser. Der kan bo 4 mennesker i huset. Dog er der en gæsteseng, som kan slås op i stuen hvis man skulle få en overnattende gæst. Et stort fint badeværelse mangler heller ikke og endeligt er der et lille hyggeligt køkken, hvor der er en lille stalddør, man kan åbne, så at man kan nyde naturen udenfor, imens man kokkerer.

Omkring det hele ligger en pragtfuld natur og stranden ligger knap 100 meter fra huset. Her kan man sidde og nyde den storslåede udsigt mod Storebæltsbroen og skibsfarten på Langelandsbælt.

Skulle der komme et par kølige dage kan man supplere med varmen fra brændeovnen

I Hou er det dog nødvendigt et have bil, idet nærmeste indkøbsmulighed er i Lohals hvortil der er ca. 5 km.

Så har vi huset i Klint ved Sjællands Odde. Det er et noget større hus, som blev bygget i 1978 og senere moderniseret og ombygget i 2005. Her er der en stor dejlig stue, 3 soveværelser, et nyt køkken, badeværelse med bruseniche og en pæn stor entre. Der er en stor terrasse hvoraf en del er overdækket. Selve grunden er en naturgrund på omkring 5000 m².

Der kan overnatte max. 6 personer i huset. Huset ligger også her i et meget naturskønt område, hvor der er rige muligheder får lange gåture. F.eks. oppe fra Klintbjerg er der en fantastisk udsigt helt til Rørvig og til Gniben på Sjæll. Odde. Der er ikke langt til Nykøbing Sjælland og Rørvig og ellers et utal af muligheder for at køre ture i det smukke Odsherred.

Hunde og katte er velkomne i begge huse.

Flemming Leinert

GODE MINDER OM SIMON

Søndag den 19. juli var Margrethe og jeg netop kommet til Klint for at slappe af en uges tid i Solistforbundets sommerhus. Det var første gang vi gjorde brug af den fine mulighed som Solistforbundet tilbyder os medlemmer. Det er et dejligt sted med et velfungerende hus på den store naturgrund.

I "storstuen" hænger nogle store, morsomme plakater fra fordomstid som fortæller om festkoncerter i Solistforbundet hvor alle sejl blev sat til med 300 hundrede medvirkende og et kæmpe orkester.

Et lille indrammet fotografi som hænger i et hjørne og viser den bestyrelse som for mange år siden tog den gode beslutning at medlemmerne skulle have et fristed i Klint. Kun en person kunne vi genkende på det gamle foto fra indvielsen af huset i Klint, - det var jo vor gamle ven Simon Rosenbaum som ung og frisk sad der i sofaen. Nu kunne vi nyde sommerglæderne i Klint og sendte de fremsynede personer venlige tanker.

På en lille reol i et af værelserne i det rummelige sommerhus fandt vi nogle interessante gamle bøger om store revy- og skuespilkunstnere fra fortiden. På samme reolhylde lyste en bog op, - en bog som jeg kendte temmelig godt. "Simons Sangbog" er jo den bog som jeg fik æren og fornøjelsen at opsætte nodesatserne på.

Jeg havde forud været så uforskammet at drille Simon med at det kunne jo være at der var nogen som kunne synge hans viser endnu bedre end Simon selv, eller at der i alt fald nok skulle være nogen som havde lyst til at synge Simon Sange og selvfølgelig nok lidt anderledes. Ideen tog Simon til sig og gjode som altid en ihærdig indsats for at få ført sine projektet ud i livet. Jeg anskaffede mig et digitalt klaver og Simon tog nogle gange herover til Odense for at indspille nogle af sine bedste sange på klaveret, så jeg derudfra kunne nodesætte

sangene med becifring. Et dejligt arbejde med festlige stunder i Simons selskab og så levede vi rigtig sundt de dage med fiskeretter og masser af små helsebringende akvaviter. Simons sangbog indeholder, udover 30 sange, nogle herlige anekdoter om de store personligheder han kendte og fortællinger fra sit fantastiske liv.

Den søndag aften den 19. juli sad jeg og genlæste nogle af siderne i bogen og glædede mig over at vi fik bragt "Simons Sangbog" på banen.

Mandag den 20. juli ringede mobiltelefonen fra Odense og vores datter Kirstine som er violinist og ligeledes medlem af Dansk Solistforbund og fortalte at hun i radioen havde hørt at vor kære ven Simon netop var død søndag henimod aften.

Vi lærte Simon nærmere at kende igennem de talrige Solisterier han stod i spidsen for på Musikbiblioteket her i Odense. Det glædede ham meget at vi så ofte mødte frem og overværede vores kollegers optræden,- det var der næsten ingen andre der gjorde, sagde han med lidt beklagelse. Simon startede altid sin "Solisteriopfindelse" i højt humør og det trofaste publikum i Odense elskede hans altid fine og muntre stil.

I den sidste tid hvor vanskelighederne hobe sig op og alting blev sværere for Simon, telefonerede jeg af og til med ham,

og i den sidste samtale vi havde, kort før den 19. juli, fortalte han at han på grund af helbredet desværre havde måtte aflyse et enkelt engagement,- et andet var egentlig også aflyst, men den forening af damer som havde engageret ham ville absolut se og høre Simon og derfor tilbød de at ville hente og bringe Simon på hans bopæl.

Det kunne den seje Simon ikke modstå og han fortalte lystigt at det blev en rigtig dejlig aften hvor han havde solooptrådt henvend to timer og alle damerne og ikke mindst Simon var glad.

Simon Rosenbaum var både som solist, forfatter og komponist en stor kunstner. Margrethe og jeg er lykkelige for at vi fik lov at lære Simon at kende,- en stor inspirationskilde for os alle.

Kærligst fra Margrethe og Ole Heyde

Jeg var i »Solisthuset« i Hou Plantage, da jeg hørte, at Simon var død. Min tanke gik tilbage til begyndelsen af 60'erne, da jeg blev stamgæst i hans MusiCabaret på Jarmers Plads, og jeg sad der troligt et par gage om ugen og lærte og lærte. Jeg lærte bl.a. – især om lørdagen – at man aldrig skal forstyrre et publikum, der underholder sig selv. Jeg fik lov til at sidde ved solistbordet og traf mange spændende mennesker, og fandt snart ud af, at de professionelle scenekunstnere var dødsensrædde for nærkontakten med publikum. Simon lærte mig – uafvidende – hvordan man behandler sine tilhørere og holder øjenkontakt, selvom hænderne er beskæftiget ved flygelet. Jeg nåede at få takket ham i forbindelse med hans 60-års solist-jubilæum, og jeg har altid fremhævet ham som min store læremester. Simon skulle opleves *live* og ikke via medierne, som jeg også selv har skyet i min egen 60-årige karriere som visesanger. Tak til Simon.

Finn Krausmann

Den skønne kunstner og det dejlige menneske Simon Rosenbaum lærte jeg personligt at kende i Tivoli Friheden i Århus, hvor jeg fra 1981 til 1984 var konferencier og solist på den store friluftsscene. I denne periode kørte Simon sine berømmelige Århusrevyer i Tivoli Teatret med stor succes. Her et par billeder fra de gode stunder, jeg havde der med Simon. På det første foto hygger vi os udendørs i Terrassen, revyens restaurant den 3/6. 1982, og på det næste foto byder Simon mig velkommen i revyen den 12/8. 1982. Simon blev dengang mit store forbillede.

John Vedholm

Min yndlingshistorie om Simon.

Det var i 1982. Jeg havde haft brevkontakt med Simon angående nogle tekster, jeg havde skrevet, og da vi skulle spille en amatørrevy, ville Simon gerne komme for at se den. Simon kom, så revyen og skulle overnatte hos os, så han blev kørt hjem, mens vi andre festede. Og da festen var slut, inviterede jeg et ret stort hold med hjem til natmad. Alle vidste, at Simon var der, så flere sku' lige åbne døren for at kigge. Pinligt. Nå, men ud på natten gik Johnna og jeg i seng. Det skal så lige siges, at vi dengang boede i et hus, hvor vi fra soveværelset havde en dør til badeværelset. Og så var der nok en dør, der gik til entreen. Og da jeg i mine tåger vaklede i seng kl. kvalme, låste jeg døren fra badeværelset ud mod entreen. Næste formiddag vågnede vi langsomt ved en stadigt stigende banken på en dør. Det viste sig at Simon havde været vågen i adskillige timer og forgæves forsøgt at komme på toilettet. Det lykkedes så til sidst. Og i rette tid. Og siden dengang var vi venner.

Kh Leif Maibom

1978 henvendte Simon R. sig til mig vedrørende medvirken i årets Melodi Grand Prix med hans sang "Hvem og hvad og hvorfor?", som vi dog ikke vandt med. Simon spillede klaver. Optagelsen kan ses på nettet. Jeg ved faktisk ikke, hvem der har lagt den ud der.

Senere indspillede vi en single med den sang samt en anden på bagsiden. Niels-Jørgen Steen arrangerede.

Desværre har jeg ikke coveret med billedet af Simon og mig, så det må I tænke jer til. Vi var LIDT yngre...

Dette var i februar, hvor jeg på Riddersalen medvirkede i P.Y.T.T.- i hvilken vi kun var kvinder, nemlig Jytte Abildstrøm, Daimi, Sitter (Sigrid Horne-Rasmussen) som jeg i øvrigt boede hos - samt en engelsk pige: Julia Mc Lean. En yderst speciel forestilling.

Daimi var også med i denne Melodi Grand Prix. Inden vores medvirken lovede vi hinanden, at hvis en af os vandt, skulle vedkommende invitere den anden til Paris. Desværre vandt Daimi heller ikke.

Paris må ha været meget skuffet!

Sniffsk hilsen til alle solister.

Foto: Ole Heyde